

וולפגנג לוצ, "המרגל על המוסק", עורך מסע פירסום ספריו במינכן

מכונות-מישטרה בכוננות ואנ- שייבטחון המושם סבבו בכניסה לבית שבו שוכן אולם בני ברית במינכן. האולם היה מלא מפה לפה, וסקרנים רבים צבאו על דלי תותיו. כולם באו כדי לראות רי- וולפנג לוצ, המסוכן הישראלי ה- גודע, שפעל במצרים כארבע שנים במסווה של פלייבוי גרמני. שקט כללי שרר באולם. היושבים היו מהפנטים מסיפוריו. וולפנג לוצ, בעל שטף הדיבור הקולח, השפה העשירה, המראה השרמנטי וחוש-ההומור שבה את לב מאזיניו, אחד ממעריציו היושבים בקהל שאל אותו אם לא יהיה טוב יותר, מבחינה בטחונית, לסגור את החלון הפתוח. השיב לו לוצ בחיך: "אם אני צריך למות אני מעדיף למות בירייה, מאשר מחוסר חמצן." לוצ על שהותו במצרים, ביקש אחד המאזינים לדעת איך לא גילו המצרים שהוא יהודי, האם אף פעם לא בדקו אותו? גם שאלה זו, "מתחת לחגורה" לא הוציאה איתו משלוותו. הוא השיב: "פשוט לא מלו אותי, וזהו רק הוכחה ש- חתימה קטנה משנה הרבה." לוצ סיפר שהיה מיועד עם אנשי אס"א, ושכמה מחברי אס"א היו חבריו הקרובים ביותר. אחד ה- מאזינים לא התאפק ושאל אם לא היתה לחברות זו השפעה מסוימת עליו. תשובתו: "כן, כמובן זה השפיע עלי, ולכן הם לא נמצאים בחיים היום." הוא רמז לכך כי אחד מתפקידיו היה לשלוח יהם מכתבים ובתוכם חומר-נפץ.

שאלה נוספת שנשאלה היתה אם אינו מרגיש רצון מדי פעם לחזור למיקצועו הישן. בשליפה לשונית, בלי להרהר שניה, ענה: "מי אמר לכם שאני לא במקצוע עכשיו?" רבות נכתב בעתונים על וולפנג לוצ, שנולד בגרמניה להורים יהודיים ושערכת את שמו לנאב גור- אריה. למי שהכיר את עברו וסיר פורו היה ערב זה הימיום מרק ש- התקרר, אך מי שמע אותו בפעם הראשונה, והיו רבים כאלה, נהנה

מכות לפי הזמנה

הקבלן הזמין שוטרים לגרש מסיגי גבול זכה במכות ובמעצו

מוכה זלסקי (עם פצעים) הייתי תמים

אפילו ירשע אותם השופט אחו- ארבע-חמש שנים, הרי הנסיבו- שהשתנו, ומצבם של השוטרים ל- יאפשרו הטלת עונש מאסר בפוע- הלחק שילמדו שוטרים אחרים הו- כי אפילו יועמדו אי-פעם לזי- פלילי, השד אינו נורא, והאלימו- במישטרה תימשך.

שלח זלסקי למפכ"ל המישטרה וביקש לערוך חקירה. הקצין הבר- דק, רב-פקד גבריאל לאופולד גי- לה את כל ארבעת השוטרים, אך שכנים ועדים, ובא לידי מסקנה שיש להעמיד את כל הארבעה לדין. מפקד המחוז, מנשה גולן, אשר עבר על הדו"ח של לאופולד הגיע למסקנות הפוכות, ועם כל הניס- פחים הללו הגיע סוף סוף הדו"ח ליועץ-המישפטי.

שנתיים אחרי המכות הגיע ה- יועץ-המישפטי למסקנה כי יש ל- העמיד את ארבעת השוטרים לדין פלילי. ב-1980 הוגש נגדם כתב- אישום על-ידי התובעת יהודית אמסטרדאם לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב.

כיום, ארבע שנים אחרי המי- קד, כבר פרש אחד השוטרים ל- גימלאות. שני פוטר בינתיים מה- מישטרה, השלישי חלה והחלי- כים נגדו עוכבו. רק שוטר אחד עוד מכהן בתפקידו בראשון-לציון.

המישפט מתנהל עדיין, ועדי-ההגנה טרם סיימו את עדותם. סניגורם של השוטרים, עורך- הדין הצעיר משה גולדברג, הביא לפני השופט אורי שטרזמן את גירסתם של השוטרים, כי זלסקי נחבל כאשר הוכנס לניידת ונתקל במשקוף. לפי סימני החבורות שעל פניו נתקל כנראה זלסקי במשקוף הרבה מאוד פעמים באותו יום.

מוסר ההשכל העגום מהמישפט הוא כי גם כאשר מחליטים הממו- נים ללמד לקח שוטרים החשודים באלומות כלפי הציבור, אורכים ההליכים זמן כה רב, עד שהם מאבדים את עוקצם.

וקצין במילואים נדחף על-ידי של- שותרים התישב על בירכיו ואחר- היכה בו באגרוף בפניו. "הייתי עוד תמים, הזורתי לו- אגרוף וזו היתה שגיאה," העיד ה- קבלן בבית-המישפט. "היום אני יו- דע שכאשר שוטרים מכים אותך אטור לך להחזיר, עליך לקבל זאת באהבה."

השוטרים עצרו את הניידת ליד בניין ההולך ונבנה, ועמדו להוריד את הקבלן, הוא כבר חש את ה- מכות המצפות לו כאשר הופיע כמושיע שותפו, מאיר נביא. כאשר ראו השוטרים את השותף במכוני- תו הפרטית החזירו מייד את זלסקי לניידת ונסעו במהירות לתחנה.

השוטרים העלו את העציר לקומה שניה של בנין המישטרה שהיה כמעט ריק בשבת. הם סגרו את דלת החדר והתנפלו עליו. לדבריו, היכוהו שניים מהשוטרים באגרוף פים, אחד מהם נתן לו סטירה ו- עזבו, אבל השוטר הרביעי, שוטה בוטראשווילי, נטל מקל ושבר אותו על גופו של הקבלן.

עוד באותו ערב הגיעו לתחנה אביו של זלסקי ושותפו, וביקשו לשחררו בערובה, אך לא הצליחו. השוטרים הודיעו להם כי הוא עצור ל-48 שעות.

כאשר שוחרר זלסקי בערבבות, היה עדיין חבול כולו. הוא פנה מייד לצלם שהנציח את החבורות האדומות והכחולות שעל פניו ב- תמונות טבעוניות. משם פנה ה- קבלן לרופא ולבית-חולים וקיבל תעודות על מצבו הגופני. את כל המיסמכים והצילומים

ה קבלן מאיר נביא טילפן ב- התרגשות למישטרת ראשון- לציון וביקש עזרה. באותו בוקר יום שבת, בשנת 1977, התברר לו כי דיירים שטרם שילמו את כל המגיע מהם התפרצו לדירה והת- נחלו בה. הוא הזעיק את השוטרים להוציא את מסיגי-הגבול.

כאשר באו השוטרים הם מצאו את שותפו של נביא, הקבלן יוסף זלסקי, כשהוא מפרק את דלת ה- כניסה לדירה. החלה שיחה עם הקבלנים והדיירים, ולבסוף החלי- טו השוטרים כי המדובר בסיכסוך אזרחי, ולכן אין עליהם להתערב. כאשר רצו ללכת העיר זלסקי ל- שותפו: "אמרת לי שלא צריך לקרוא להם, המישטרה ממילא לא יודעת לעשות כלום!"

מאותו רגע התלהטו הרוחות. אחד השוטרים אמר לזלסקי: "תו- ציא את הסיגריה מהפה, יא חרא!" והזהיר אותו כי עוד ירקוד על קיבורו. הקבלן ענה בלשון דומה ואמר לשוטר כי לפי מראהו ימות השוטר עשרים שנה לפניו, והוא אשר ירקוד על הקבר, מכאן הדרי- דרה השיחה למילים רווחות ב- ערבית מדוברת. ולבסוף החליטו השוטרים לעצור את הקבלן.

"לקבל מכות באהבה"

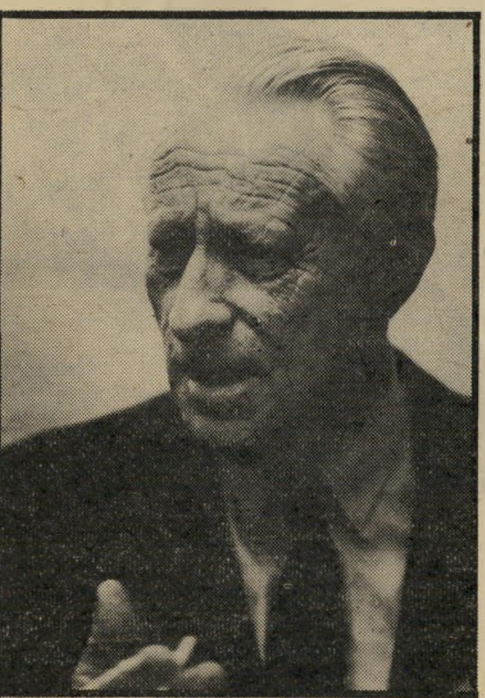
ר אותו רגע לא היה ברור אם הם עוצרים אותו על העלבת עובדי ציבור או על כך שפרק את הדלת וגרם נזק לרכוש, אך הקבלן המכובד, פעיל באגודת הקבלנים

מישטרה

התעללות בחירות

התירות עוכבה נמוך התעופה, משום שזוותה עדיידי חבר ערכי ליל בלהות עבר על בריגיטה (שם בדוי, השם האמיתי שמור במערכת) בנמלה-תעופה בן-גוריון

PLAYBOY REPORT Wolfgang Lotz Handbuch für Spione

מרגל-ישעבר לוצ וסיפורו "מדריך למרגלים" חתיכה קטנה משנה

ב-17.9.81. התיירת הדנית נעמת המראה היתה בישראל חמישה חור- דשים. שלא כמו תיירות סקנדינ- ביות אחרות, לא עבדה בקיבוצים, ולא מצאה לה חבר יהודי. היא התאהבה בצעיר ערבי-מוס- למי, מתגורר בירושלים העתיקה. איתו היא בילתה את השבועות ה- אחרונים לשהותה בישראל, והוא ליווה אותה במגנית לנמלה-תעופה. בריגיטה רצתה להישאר בישראל זמן ארוך יותר, אך היא נאלצה לחזור למולדתה משום שהיה עליה לעבור טיפול רפואי דחוף. לכן קנתה כרטיס למטוס שעמד להמ- ריא בשעה 1.45 לפנות בוקר, ו- הגיעה עם אהובה לנת"ג בשעה 11 בלילה בערך. היא עברה ב- קורת מיטען ודרכונים. החבר ש- היה איתה ביקש ללוותה למטוס, והציג לשוטרים את דרכונו.

מאותו רגע התחילו הצרות. מכר- נית מישטרה הופיעה במקום ו- בריגיטה נתבקשה לעלות עליה. בתחנת-מישטרה שאליה הובאה חקר אותה שוטר בשם רחמים. באסיפות מריגוזה שאל אותה השוטר שאלות שונות והתעניין בחייה ה- פרטיים ובחבריה. כאשר שאלה אותו אם לא תאחר את המטוס, חייך השוטר ואמר לה כי הוא עומד בקשר אלווטי עם המטוס, והיא לא צריכה לדאוג. כאשר השעה היתה כבר אחת בלילה, התחילה בריגיטה לרעוד מעצבנות, ושאלה אם החקירה ת-י- ארך עוד זמן רב. רחמים המשיך בדיבוריו, הסביר לה מה עשו ה- ערבים בארץ. חדר מוזלכדך. כאשר שוחררה סוף-סוף, רצה לעבר המטוס וגילתה כי הוא יצא. ונמלה-תעופה היה ריק וחשוך. היא לא ידעה מה לע- שות וחזרה לתחנת המישטרה. שם ישבה חסרת-אונים ובכתה.